

[Kristen Amby.]

vi i øvrigt ogsaa andetsteds havde udtalt en vis Sympati for en Merindkomstbeskatning. Finansministeren synes ikke, at de to Ting kunde rime sammen. Vi kan godt sige i Almindelighed, at vi finder, at naar der skal bruges flere Penge, er en Merindkomstbeskatning under Forudsætning af, at den kan ramme blot nogenlunde rigtigt, en rimelig Vej at gaa. De, der har tjent særlig paa de Forhold, Staten har skabt, maa ogsaa betale. Men Forudsætningen for, at vi overhovedet gaar med dertil, maa være, at vi har haft væsentlig Indflydelse paa, hvad Pengene er brugt til. Det er rigtigt, at vi har stemt for adskillige Udgiftslove, ogsaa en Del af dem, den højtærede Minister nu nævnte; men angaaende Hovedposten, som den højtærede Finansminister nævnte før, Hovedposten i det Tidsrum; her er Tale om, og som vi har nævnt i vor Betænkning: Socialloven, har vi netop ikke stemt for den, men imod, og den højtærede Finansminister oplyste nu, at den har kostet et Par Hundrede Millioner Kroner ekstra i de Aar, det drejer sig om. Det var netop Tanker af denne Art, der ligger bagved, naar vi siger: hvis der havde været administreret fornuftigt i de foregaaende Aar — vi mener jo ikke, Vedtagelsen af Socialreformen var en fornuftig Lovforanstaltning —, saa vilde man ikke kunne have haft Brug for de ekstra Penge.

Den højtærede Finansminister siger endvidere, at man maa dog erkende, at det er meget vanskeligt at udskille baade de Erhverv og de Personer, som har haft Fortjeneste netop paa Grund af de særlige Konjunkturforskeligheder eller rettere Fortjeneste paa Grund af Statens Foranstaltninger, og det har den højtærede Finansminister Ret i. Det er meget svært. Men saa kunde man i alt Fald først gaa det lille Skridt at bestemme, at de Erhverv og de Personer, som kan bevise, at deres Merfortjeneste ikke skyldes Statsforanstaltninger af den ene eller den anden Art, var undtaget fra denne Beskatning. Den Vej, kunde man for det første gaa, at de, der direkte kan bevise dette, ikke blev ramt af Skatten. Men den radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, mener jo i øvrigt heller ikke, at det Kriterium er rimeligt. Han siger ikke blot, at det er i sig selv forfærdelig svært at dømme efter det Kriterium, hvad jeg indrømmer, men han mener heller ikke, at det er rimeligt, for han siger almindeligt nu, at de, der tjener mere som Følge af de bedre Konjunkturer, maa, fordi de andre har det

saa og saa daarligt og Pengene skal bruges, betale denne Merindkomstskat.

Det vil med andre Ord sige, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen gaar principielt ind for, at naar der i det danske Samfund er et Erhverv, der har det mindre godt, bør der være indført en Merindkomstskat. Ja, det maa det betyde. Det ærede Medlems Argumentation byggede paa, at da saa og saa mange har det daarligt, meget daarligt, baade de arbejdsløse og Landbruget, var det rimeligt, at de, der havde Merindkomst, uanset hvad dens Kilde var, bidrog ved en Skatteforhøjelse til Mildnelse af Kaarene for de andre.

Jeg har udtrykkelig sagt, at for os — og jeg har forstaaet for det ærede Medlem Hr. Clausager ligesaa — var det tiltalende ved en Merindkomstskat dette, at saa meget af Merindkomsten er skabt ved Statens Foranstaltninger. Derfor har vi modsætningsvis sluttet, at kunde man bevise, at den Merindkomst, man havde haft, ikke var fremkommet som Følge af Statsforanstaltninger, vilde det ogsaa være rimeligt at undtage den fra Merindkomstkatten. Men det er der jo talt om; de Argumenter har man jo fremført tidligere. Derimod var der en Slutningsbemærkning fra det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, som jeg synes var af meget stor Interesse. Det ærede Medlem Hr. Clausager har været inde paa den paa sin Facon. Jeg vil gerne forsøge at sige nogle korte Bemærkninger derom paa min Facon.

Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen beklagede Oppositionens Goldhed. Det ærede Medlem ønskede — og han har ogsaa ved Lejlighed beklaget, at det ikke alt er sket —, at der, hvad angaar finansielle og økonomiske Spørgsmaal, vilde blive et bedre Samarbejde mellem Oppositionen og Regeringens Partier. Nu hører jeg i øvrigt til dem, der altid ønsker Samarbejde; det skal jeg saamænd ikke nægte. Jeg synes blot, at det er Regeringen, der ikke har været at finde paa Samarbejdets Linie. De to Regeringspartier havde vist egentlig en vis ærlig Vilje lige efter Landstingsvalget til at prøve paa et Samarbejde, men det var, som om de, da det gik op for dem, hvor stærke de var, ikke kunde bekvemme sig til noget Samarbejde. Regeringen kunde nemlig ikke bekvemme sig til nogen Indrømmelse til Oppositionen, og kun da kan man samarbejde, naar man vil bøje sig mod hinanden, ellers er det meningsløst at tale om det.

For øvrigt er jeg uenig med det ærede Medlems Betragtninger af en anden Grund,